

A Kúria a személyesen eljáró felperesnek a dr. Baritsa Katalin ügyvéd által képviselt I.r., és a dr. Puskás Árpád jogtanácsos által képviselt II.r. alperesek ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása, ennek jogkövetkezményei és egyéb követelések teljesítése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 24.M.2184/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.070/2013/32. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. április 15. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.070/2013/32. számú részítéletének felülvizsgálati kérelemmel érintett rendelkezését - a perköltségre és illetékviselésre vonatkozó rendelkezésekre is kiterjedően - hatályon kívül helyezi, a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24.M.2184/2005/338. számú ítéletének a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezménye iránti keresetet elutasító, valamint a perköltség- és illetékviselésre vonatkozó rendelkezését helyben hagyja, egyebekben a jogerős részítéletet nem érinti.

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét és a 2. ,3. sorszám alatti végzésekkel szembeni fellebbezéseit hivatalból elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I.r. alperesnek - tizenöt nap alatt - 30.000 (harmincezer) forint és 8.100 (nyolcezer-egyszáz) forint áfa, a II.r. alperesnek 20.000 (húszezer) forint együttes fellebbezési és felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes 2000. november 1-jén kötött munkaszerződést az I.r. alperessel, amelyet 2003. december 1-jén módosítottak. A felperes vezető jegyzővizsgáló munkakörben a B-D. pályaudvar Személyszállítási Csomóponti Főnökség szolgálati helyen került alkalmazásra bruttó 53.600 forint személyi alapbérrel. Munkaköre a 2004. január 2-ától hatályba lépett 3/2004. (III.26. MÁV-Ért 13.) HVH számú humánpolitikai vezérigazgató-helyettesi utasítás alapján 9. munkaköri besorolású volt. A felperes munkabére 2004-ben 60.300 forint, 2005-ben 73.500 forint, 2006-ban 81.100 forint volt.

A felperes 2007. február 28-áig táppénzes állományban volt, a táppénzes időszakának lejártát követően az alperesnél már nem végzett munkát. 2007. február 27-én a munkahelyén megjelent, és Sz.L.K. munkáltatói jogkörgyakorlónak úgy nyilatkozott, hogy felgyógyult. 2007. április 5-én azonban K.K.E. humánpartner tájékoztatta a munkáltatói jogkör gyakorlóját, Sz.L.K.-t, hogy a felperesnek csupán a táppénz-jogosultsága járt le 2007. február 28-

án, ő maga továbbra is keresőképtelen.

2007. április 11-én az alperes rendkívüli felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az intézkedést a postán 2007. április 17-én vette át a felperes.

A rendkívüli felmondás indokolása szerint a munkaviszony megszüntetését az a körülmény tette szükségessé, hogy a felperes a keresőképtelenségét 2007. február 27-én eltitkolta, olyan magatartást tanúsított, amellyel a munkáltatót megtévesztette, és azóta is folyamatosan tévedésben tartja. A munkavégzési és együttműködési kötelezettsége elmulasztása következtében a munkáltató jogszerűtlen intézkedéseket valósított meg. 2007. február 27-én a felperes a munkáltatót azzal kereste fel, hogy a tartós betegségéből felgyógyult, és 2007. március 1-jétől keresőképes. A beteglapját azonban nem mutatta be azzal az indokkal, hogy az orvos azt még nem adta át a részére. Ezen a napon írásban kérte a munkáltatót, hogy részére a munkaköri alkalmassági vizsgálathoz adjanak ki egy új nyomtatványt, mert az eredeti eltűnt. Azt is kérte, hogy azt elvihesse annak érdekében, hogy március 1-jén ne kelljen ismételt bejönnie a munkáltatóhoz, hanem elkezdhesse az orvosi vizsgálatokat. A munkáltató (ekkor ismereteire tekintettel) jogszerűen járt el, amikor a felperes részére a rendkívüli munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálatra rendelő iratot átadta, valamint a 2007. évi személyi alapbér megállapításáról szóló értesítést is kiadta, és március 1-jétől március 31-éig terjedő időre a felperes részére az átlagkeresetet elszámolta. Rögzítették, hogy a felperes több esetben (március 9-én, 10-én, 12-én, 14-én, 19-én, 20-án, 30-án, illetve április 4-én) tárgyalt személyesen a munkáltatóval, de egyik alkalommal sem közölte, hogy nem keresőképes. Megtévesztő magatartását folyamatosan fenntartotta.

Az I.r. és a II.r. alperesek között a felperes munkaviszonyának megszüntetését követően munkajogi jogutódlás következett be. Az alperesek által kötött együttműködési szerződés II. fejezet 4. pontjából megállapíthatóan 2007. július 1-jétől az I.r. alperes személyszállítási tevékenységét a II.r. alperes látja el, és munkajogi jogutódlással átvette az I.r. alperes személyszállítási üzletágának munkavállalóit, valamint azokat, akik a II.r. alperes tevékenységének a végzéséhez nélkülözhetetlenül szükségesek voltak. A megállapodás 4.2. pontja szerint az olyan munkajogi perek esetén, amelyeknél a jogvita a személyszállítási üzletágnál fennálló munkajogi jogutódlással érintett munkaviszonyból származik, a II.r. alperes a perbe félként önként belép, és a jogutódlás tényére hivatkozva a szerződő felek közösen kérik a bíróságtól az I.r. alperesnek a perből történő elbocsátását.

A felperes 2005. április 20-án fordult keresettel a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz munkabér elszámolásának helyességét vitatva (32.M.2184/2005). A 2007. májusában érkezett beadványában a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását kérte (Fővárosi Munkaügyi Bíróság 32.M.2159/2007/1. szám alatt iktatott

keresetlevél). A Fővárosi Munkaügyi Bíróság az utóbb indult pert az előbbivel egyesítette.

A 32.M.2184/2005/84. számú, a munkáltató rendkívüli felmondásának jogellenességét megállapító rész-közbenső ítéletet a felek fellebbezése folytán eljárási szabálysértés miatt a Fővárosi Bíróság 59.Mf.637.883/2009/44. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felperes mindkét alperessel szemben fenntartotta a keresetét. Az eljárás tárgya a 2003-tól fennálló besorolásra, a 2003. és 2004. évi jutalom és a 2004. novemberi egy nap betegszabadság megfizetésére irányuló, a 2004. decemberi munkabérből történő levonásra vonatkozó, a jegyvizsgálói pótlék, a 2005. IV. negyedévre vonatkozó étkezési hozzájárulás, a vállalati béren kívüli juttatás megfizetésére, a biztosítási díj, a nem vagyoni kártérítés iránti és rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítására, az eredeti munkakörbe történő visszahelyezésre, ezzel összefüggésben elmaradt munkabére megfizetésére irányuló igény volt.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 24.M.2184/2005/338. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperesek javára egyetemlegesen perköltség megfizetésére.

A rendkívüli felmondással összefüggésben elfogadva a munkáltatói jogkör gyakorlójának vallomását a munkáltató általi tudomásszerzés időpontját 2007. április 4-ében határozta meg, és megállapította, hogy ehhez képest a rendkívüli felmondás nem késett el.

Bizonyítottanak találta a munkáltató intézkedésében szereplő azon felsorolást, amely tartalmazta, hogy a felperes a táppénzes éve lejártát követően mikor jelent meg a munkáltatónál. Hangsúlyozta, hogy az I.r. alperes nem volt tudatában annak, hogy a felperes továbbra sem keresőképes, ezzel összefüggésben a munkáltatót a felperes megtévesztette. Amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomást szerzett arról, hogy a felperes keresőképtelen, ezért őt munkabér nem illetheti meg, jogszerűen élt a rendkívüli felmondás lehetőségével [1992. évi XXII. törvény, azaz a régi Mt. 96. § (1) bekezdés].

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.070/2013/32. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintve részben megváltoztatta, és megállapította, hogy az I.r. alperes 2007. április 11-én kelt rendkívüli felmondása jogellenes. A felperes munkaviszonya az alpereseknél 2014. január 30-án szűnik meg. A felperest terhelő elsőfokú perköltség összegét leszállította, ezt meghaladóan az elsőfokú részítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy a felperes keresetét elutasító részben felmerült illetéket az állam viseli. Kötelezte a felperest az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította,

hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben tárta fel helyesen, és ebből eredően a levont jogkövetkeztetése is csak részben osztható.

A másodfokú bíróság a tényállást kiegészítette. Megállapította, hogy a felperes a munkáltatói jogkör gyakorlójának 2007. március 19-én adta le a kezelőorvos által kiállított, a betegállománnyal kapcsolatos orvosi igazolást. Ebben megjelölték, hogy a felperes táppénz joga 2007. március 1-jén lejárt. Az orvosi igazoláson nem szerepelt arra vonatkozó jelzés, hogy a felperes keresőképes lenne. Ezt az orvosi igazolást a munkáltatói jogkör gyakorlója, Sz.L.K. 2007. március 19-én átvette, azonban felületesen nézte meg. Az alperes ezt az iratot a következő napon, 2007. március 20-án továbbította a saját társadalombiztosítási ügyintézője felé.

A kiegészített tényállás alapján a törvényszék az elsőfokú bíróságnak a rendkívüli felmondás körében hozott döntését az Mt. 96. § (1) és (2) bekezdése, valamint a (4) bekezdése alapján nem találta jogszerűnek.

Jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes által a rendkívüli felmondásban meghatározott kötelezettségszegés az Mt. 96. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott követelményeknek megfelel-e, és annak, hogy a kötelezettségszegésekről a munkáltatói jogkör gyakorlója mikor szerzett tudomást.

A 2009. február 19-én megtartott tárgyaláson Sz.L.K. akként nyilatkozott, hogy 2007. március 19-én a felperes bemutatta neki a táppénzes papírjait, amelyben február 28-áig keresőképtelennek volt nyilvánítva, ő azt felületesen nézte át, de mivel a felperes további orvosi vizsgálatokra kívánt menni, ezért a táppénzes papírt ő nem vette át tőle, azonban azon azt látta, hogy a felperes február 28-áig volt táppénzes állományba véve. Nyilatkozata szerint amennyiben figyelmesen végignézi az igazolást, akkor észrevette volna, hogy azon aláhúzták, miszerint a táppénzes állomány lejárt, de ez nem tűnt fel neki.

A 2009. március 24-én megtartott tárgyaláson K.K.E. az alperesnél a munkaügyi és személyügyi feladatok ellátásával megbízott munkavállaló előadta, hogy a felperes március 19-én adta le a munkáltatói jogkör gyakorlójának a táppénzes papírjait, és azokat a következő napon, március 20-án továbbították.

A törvényszék a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának a felperes az orvosi igazolást átadta, azon a keresőképesse nyilvánításra vonatkozó adat nem szerepelt. E tényeknek a tudomásszerzés időpontja és a rendkívüli felmondási indok tekintetében van kiemelkedő jelentősége.

Amennyiben ugyanis a munkáltatói jogkör gyakorlója a munkaviszonyból eredő együttműködési kötelezettségének eleget tesz, és a tőle elvárható alapossággal átnézi a neki átadott iratot, akkor már 2007. március 19-én tudomást kellett volna szereznie arról, miszerint a felperes nem keresőképes. Ilyen körülmények között nem hivatkozhat a munkáltató arra, hogy a felperesnek a további keresőképtelenségéről csak K. 2007. április 5-én elküldött

leveléből értesült. A március 19-ei időponthoz képest pedig a 2007. április 11-én kelt rendkívüli felmondás a szubjektív határidő elmulasztása miatt elkésztett.

Ettől eltérő álláspont esetén sem jogszerű a munkáltatói intézkedés. Ebben azt rótták fel a felperesnek, hogy 2007. február 27-én és azt követően nem közölte a munkáltatóval, hogy nem keresőképes, ezáltal őt folyamatosan megtévesztette. E megtévesztés csak abban az esetben állhatott volna fenn, ha az igazolást nem adja le, vagy annak leadása mellett az irat pontos tartalmáról, annak jelentéséről való kétséget kizáró bizonyítása mellett ellentéteset állít. Az azonban a perben nem nyert bizonyítást, hogy a felperes a munkáltatónak átadott orvosi igazolás tartalmát megértette, annak lényegét vele ismertették, és ezen ismeretek birtokában a jogkör gyakorlójának mást állított. Erre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a rendkívüli felmondással jogellenesen szüntették meg a felperes munkaviszonyát.

Az Mt. 100. § (5) bekezdését alkalmazva a felperes visszahelyezését mellőzte, miután az elsőfokú bíróság többszöri felhívása ellenére a felperes nem jelölte meg, mely alpereshez kéri a visszahelyezését, az alperesek egyetemleges foglalkoztatásra pedig nem kötelezhetőek. Emellett a munkavégzés és a peres eljárás alatt a felek között kialakult viszony sem tette a továbbfoglalkoztatást indokolttá, mert a tartós jogviszonyt jelentő munkaviszonyhoz alapvetően szükséges együttműködési kötelezettség a felektől nem volt elvárható.

Az Mt. 100. § (2) bekezdése alapján állapította meg a munkaviszony megszűnésének időpontját.

A rendkívüli felmondás körében a másodfokú bíróság a követelés jogalapjáról döntött a Pp. 213. § (3) bekezdésnek megfelelően, ezért a követelés összegére nézve a tárgyalás folytatását rendelte el.

A rendkívüli felmondást meghaladóan előterjesztett kereseti kérelmek vonatkozásában az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt tényállás alapján egyetértett a levont jogkövetkeztetéssel, ezért a kereseti kérelmeket elutasító döntést helybenhagyta.

Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben a jogerős részítéletnek a rendkívüli felmondás jogellenességét megállapító rendelkezése hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet e körben történő helybenhagyását kérték. Indítványozták a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyó tárgyalás felfüggesztését.

Az alperesek álláspontja szerint a jogerős részítélet a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása körében a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik. A Fővárosi Törvényszék helytelenül állapította meg a történeti tényállást különösen Sz.L.K. munkáltatói jogkörgyakorlónak a rendkívüli felmondás alapjául szolgáló okról való tudomásszerzésének időpontja, valamint a felperes megtévesztő magatartása körében.

Figyelmen kívül hagyta a 2007. február 27-én történetekről készült hivatalos feljegyzést, amelyben rögzítették, hogy a felperes azt a

tájékoztatást adta, miszerint felgyógyult és 2007. március 1-jétől keresőképes. Az ezt követő I.r. alperesi magatartások a rendkívüli felmondás meghozatalának időpontjáig zárt logikai láncot alkotnak. Szabóné Laurinyecz Katalin által tanúsított magatartások nyilvánvalóan azt igazolják, hogy a munkáltatói jogkör- gyakorló téves feltevésben volt a felperes keresőképesével kapcsolatban. Ez vezetett oda, hogy a munkáltatói jogkörgyakorló nem szerzett tudomást 2007. március 19-én arról, hogy csak a felperes táppénzes állománya járt le, de nem keresőképes 2007. március 1-jén. Az orvosi igazoláson a táppénzes állomány lejártának az időpontját oly módon rögzítették, hogy egy téves feltevésben lévő személy nem szembesül azzal, hogy mégsem keresőképes a munkavállaló. Mindezt a munkáltatói jogkör gyakorló csak 2007. április 5-én szerzett tudomást a rendkívüli felmondás alapjául szolgáló okról.

Az alperesek álláspontja szerint a felperestől elvárható volt, hogy az orvosi igazolás tartalmát felismerje különös tekintettel arra, hogy az orvosi rendelésen ő maga jelent meg, az iratot maga vette át, és annak tartalmát 2007. március 19-éig alaposan áttanulmányozhatta. A felperes keresőképesnek állította magát a munkáltató előtt, ezen állításával számos megalapozatlan olyan munkáltatói intézkedést indított, amelyre nem került volna sor, ha a munkáltató tudja, hogy a felperes nem keresőképes. A felperes a peres eljárás során nem tett említést arról, hogy ne tudja, mit jelent ez a szó. 2007. február 27. és 2007. április 11. között a felperes tudatában volt annak, hogy ő maga nem keresőképes, azaz keresőképtelen, és így munkavégzésre nem jelentkezhet a munkáltatónál.

A Kúria végzésével a Fővárosi Törvényszék 59.Mf.636.070/2013. számú ügyében a rendkívüli felmondás jogellenessége jogkövetkezményei tárgyában a per tárgyalásának folytatását felfüggesztette, egyebekben az alperes végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította a Pp. 273. § (4) bekezdése, és a Pp. 270. § (3) bekezdése alapján.

Tájékoztatatta a felperest, hogy a felülvizsgálati tárgyalás tartását kérheti, továbbá csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjeszthet elő nyolc nap alatt. A határidők elmulasztása miatt nincs helye igazolásnak.

A felperes ezt követően faxon a tanács elnökével szemben kizárási kérelmet, továbbá a 2. és a 3. számú végzések hatályon kívül helyezését kérte, és felülvizsgálati kérelmet is előterjesztett (iratok).

A felperes elfogultsági kifogását a Kúria Mfv.II.10.448/2014/3. számú végzésével elutasította.

A Kúria végzésével pártfogó ügyvéd igénybevételének lehetőségéről részletesen tájékoztatta a felperest azzal, hogy a Pp. 73/A. § (1) bekezdés alapján a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél számára a jogi képviselő kötelező, továbbá arról is, hogy a Pp. 196. §-nak megfelelő okiraton kell a jövőben a beadványait joghatályosan előterjesztenie.

Ezt követően a felperes jogi képviselő nélkül faxon további nyilatkozatokat tett.

A Kúria a 2. számú végzésében a per tárgyalásának folytatását felfüggesztette, tájékoztatta a felperest a 3. sorszámú végzésével tárgyalás tartása iránti kérelem, illetve csatlakozó felülvizsgálati kérelem előterjesztésének lehetőségéről. E végzésekkel szemben azonban a Pp. 233. §-a alapján -figyelemmel a 233/A. §-ban foglaltakra is- fellebbezésnek nincs helye, ezért a Kúria azokat hivatalból elutasította.

A Kúria végzésében felhívta a felperest, hogy ügyvédi képviselet hiányában a beadványait a Pp. 196. §-ának megfelelően (teljes bizonyító erejű magánokirati formában) kell benyújtania. A felperes azonban e felhívást követően is változatlanul faxon küldte meg a Kúriához a nyilatkozatait, ezért azok a Pp. 93. § (3) bekezdésére tekintettel nem joghatályosak.

A felperes a felülvizsgálati kérelméhez meghatalmazást nem csatolt, már másodfokon is személyesen járt el. A Kúria végzését, amellyel elutasítás terhe mellett a Pp. 95. § (2) bekezdés alapján a jogi képviselettel kapcsolatos hiányok pótlására hívta fel, átvette 2014. október 16-án, azonban a mai napig nem tett eleget az ebben foglaltaknak.

A fentiek alapján a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 270. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 237. §-a alapján hivatalból elutasította.

Az alperesek felülvizsgálati kérelme alapos.

Az alperesek alappal hivatkoztak arra, hogy az I.r. alperes az Mt. 96. § (4) bekezdésben foglalt tizenöt napos szubjektív határidőt nem mulasztotta el. A rendkívüli felmondásban az Mt. 3. § (1) bekezdése, 103. § (1) bekezdése c) pontjának a megsértését rótták fel a felperesnek, amely abban nyilvánult meg, hogy a munkáltatót a keresőképeségét illetően megtévesztette, és tévedésben tartotta.

A szubjektív határidő akkor kezdődik, amikor a munkáltatói jogkör gyakorlója hitelt érdemlően tudomást szerez az érintett munkavállalói kötelezettségszegésről, annak mértékéről, a vétkesség súlyáról (EH.246., MD.II.201.).

A munkáltatói jogkörgyakorló, Sz.L.K. csatolt elektronikus levél tanúsága szerint 2007. április 5-én értesült arról, hogy a felperes - korábbi állításával szemben - 2007. február 28-át követően továbbra is keresőképtelen. Ekkor szembesült tehát azzal, hogy a felperes egészségi állapotáról a felperestől szerzett korábbi ismeretei tévesek. Így azon körülményből, hogy a felperes 2007. március 19-én a táppénzes igazolását a munkáltatói jogkörgyakorlónak átadta - az adott esetben -, nem következik a munkavállalói kötelezettségszegésről való e napon történő tudomásszerzés is. Ennek ellentmond a 2007. április 5-ei e-mail tartalma, miszerint a felperest jogi és statisztikai létszámba tartozóként kezelte ezen időpontig, és csak a társadalombiztosítási ügyintézőtől, H.G.-től értesült K.K.E. humánpartner a felperes

keresőképtelenségéről, aki nyomban tájékoztatta a munkáltatói jogkörgyakorlót.

Az e-mail tartalmával egybeváág Sz.L.K. tanú vallomása, miszerint: „Áprilisi átlagkereset kifizetése érdekében kívánt intézkedni a számítógépes rendszerben, sikertelenül” (jegyzőkönyv, 5. oldal 2. bekezdés).Nyilvánvalóan ha a munkáltatói jogkörgyakorló korábban szerzett tudomást a felperes keresőképtelenségéről, erre nem került volna sor.

A rendkívüli felmondás érdemben is jogszerű.

2007. február 27. és március 19. között a felperes az orvosi igazolását a munkáltatónak nem adta le. A peradatok szerint erre március 19-éig négy alkalommal is lehetősége lett volna (2007. március 9-én, 10-én, 12-én, és 14-én). A hosszú távollétét követően 2007. február 27-én a munkáltatói jogkör gyakorlójának azt a tájékoztatást adta, hogy felgyógyult, arról, hogy továbbra is keresőképtelen, nem tett említést (Sz.L.K. jegyzőkönyv, 4. oldal 4. bekezdés, 5. oldal 2. bekezdés, K.K.E. jegyzőkönyv, 3. oldal utolsó bekezdés, 4. oldal 1. bekezdés, hivatalos feljegyzés).

A felperes tehát a felgyógyulására hivatkozva a beteglapja leadása nélkül kérte a munkaköri orvosi vizsgálata elrendelését, továbbá március 19-éig az ezzel kapcsolatos ügyintézés napjaira az átlagkereset elszámolását (irat).

A táppénzes irat 2007. március 19-ei leadását követően sem jelezte, hogy a korábbi tájékoztatással szemben március 1-jétől mégsem keresőképes, pedig a peradatok szerint ezt követően még több alkalommal egyeztetett a munkáltatói jogkörgyakorlóval (2007. március 20-án, 30-án, április 4-én).

A felperes ezen Mt. 3. § (1) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettséget sértő magatartását nem menti a táppénzes igazolás munkáltatói jogkörgyakorló részére történő leadása, mivel SZ.L.K. társadalombiztosítási ügyintézővel nem foglalkozik, így az iraton szereplő „táppénzjoga lejárt” bejegyzésnek a felperes személyes előadása miatt nem szentelt figyelmet.

Azt, hogy a felperes a keresőképtelenségével kapcsolatban megtévesztette a munkáltatói jogkörgyakorlót, a perbeli következtetlen előadásai is igazolják. A keresőképtelenségére vonatkozó bejelentésről tett előadását (jegyzőkönyv, 2. oldal 4. bekezdés) az iratában kérte kijavítani, miszerint egyértelműen keresőképesé nyilvánították (utolsó oldal 3. bekezdés vége). Ugyanebben a beadványban a felperes szerint azzal jelentkezett munkára, hogy a szakorvos és az orvosszakértői igazolások és tájékoztatás alapján keresőképes, és munkavégzésre alkalmas volt (2. oldal, 2. bekezdés). A jegyzőkönyv végén (6. oldal 6. bekezdés) ugyan a felperes szerint azért vette fel február 27-én a munkáltatóval a kapcsolatot, mert az orvosai tájékoztatása szerint a táppénzes állománya lejárt, és ezért fel kell keresni a munkáltatót. A táppénzes állomány lejártára vonatkozó tájékoztatásról azonban K.K.E. tanúnak nem volt tudomása, február 27-én a felperesnek a felgyógyulására vonatkozó előadását hallotta.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság által levont jogkövetkeztetés, miszerint az alperes nem bizonyította a perben, hogy a felperes az orvosi igazolásban foglaltak ellenére valótlan állítást a keresőképeségéről, okszerűtlen. Ezért az elsőfokú bíróság által levont jogkövetkeztetés helyes a rendkívüli felmondás jogszerűségéről, mert a felperes az Mt. 3. § (1) bekezdés, 103. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt lényeges munkavállalói kötelezettségét jelentős mértékben és szándékos megszegte.

A rendkívüli felmondás jogszerűsége miatt a másodfokú bíróság részítéletének az elsőfokú ítéletet megváltoztató rendelkezése jogszabálysértő, ezért a Kúria ezt a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei tárgyában előterjesztett keresetet elutasító rendelkezése helybenhagyásával, míg a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott jogerős ítéleti rendelkezést (a további kereseti kérelmeket elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyó döntést) nem érintette.

A felperes fellebbezése teljes mértékben eredménytelen volt, ezért a Kúria a másodfokú perköltségviselésre, valamint illetékviselésre vonatkozó rendelkezéseket is hatályon kívül helyezte, és a felperest mind a másodfokú, mind a felülvizsgálati eljárási költségek alperesek részére történő megfizetésére kötelezte pervesztessége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján.

A felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel az általa le nem rótt fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket teljes egészében a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. április 15.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

Nné

tisztviselő